tööd. Nink kui nemma üts päiw 300 künart süggawan kaiwsiwa, sis löisiwa nemma ütte nore innemisse kehha, mes terwe ja illus weel olli, ni kui olles ütte tunni aja eest kolu, ehk sissamma maggama uinonu omma tö man. Nüüd todi sedda kooljat wälja, ent es olle keddake, kes sedda noort innemist olles tundnu, ehk temma önnetussest middage mälletanu, kunna temma essa ja emma, söbra ja tutwa kül ammo olliwa surma sisse uinonu. Sis tulli temma mörsja sinna mannu, — temma elli weel, nink olli jo wannas ja nörgas lännu, et keppi nöal piddi köndma. Se tuus omma armsat peigmeest, ent temma es kurbasta henda mitte, enge sure römoga heit temma henda armsa koolja pale, nink es sa sönnake könnelda. Perrast üttel temma: se om mo peigmees, kedda ma wiiskümmend aastat olle leinanu, nink nüüd annap Jummal enne minno surma weel ütskörd temma armsat palget mulle nätta. Nättal enne mõie saja-päiwa lats temma omma tö mannu ma alla, nink es tulle säält ennamb wälja.

Sedda kaeden olliwa ne ümbresaisja ligutetu ja silma-ween, kui nemma sedda mörsjat wannausse nörkussen nink peigmeest weel norusse ehten näggiwa; ent temma es awwa suud, es te ka ennamb silmi wallale. — Nüüd lask se mörsja tedda ni kauges omma kambrekeste kauda, kui haud pühha-aija pääl walmis tetti. Kui töisel päiwal armsat peigmeest kirstu panti, sis wõt mörsja sedda sidi rätti, mes temma wiiskümmend aastat hoitnu, nink tol ajal römsan lotussen saja-päiwas walmistanu. Selle rättiga ehhit temma peigmeest, ni kui olles temma saja-päiw, ei mitte temma matmisse päiw olnu. Nemma kanniwa sedda kooljat pühha aida, nink kui tedda hauda panti, üttel mörsja: „henga nüüd rahhun; „mul om siin weel weidi teggemist; pea tulle ma sin„nule perra! Ö pimmedus lähhäp meilt sis pea mö„da, nink hommungo walgus tössep meile; sis ei „olle sõal leinamist, ei ka lahkumist.“ — Arraminnen kaije temma weel ütskörd taade, nink üttel: „mes „se maa ütskörd om taggasi andnu, sedda ei sa temma „ka töistkörda mitte iggawes hennele piddama!“

Jutto.

1. Siil ja mût.

Kui siil tund, et talw olli tulleman, sis pallel temma mütta, et temma tälle ka annas assend omman majan, külmal ajal lämmen olla. Mût es kela ka mitte. Ent ni pea, kui siil olli lubba sanu sinna tuggeda, sis lats temma eggapäiw julgembas, nink wimate es tahha temma perremehheleke maad anda, temmast mõdaminna, ent kui temma tedda näggi tullewat, sis heit temma henda tälle jalgu ette, paiso ülles, nink aije kik omme nöklu wälja, nida et perremees mittokörd johto temma külge putma nink hennele haiget sama.

Nüüd kahhits mût kül, et temma tedda henne körwale olli wõtnu, nink kui temma ennamb sugguke es jõwwa tedda kannatada, sis pallel temma tedda, majast wäljaminna, sest et möllembile kitsas olli ellada. Ent siil naar nink üttel: „Kel ta kitsas om, se „mingo wälja! Mul om õige hä siin ölla, nink minna tahha iks päle sija jäda.“